

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/32/2019
Identifikačné číslo spisu: 7615218404
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7615218404.1

UZNESENIE

F. súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. Q., bývajúceho v J., zastúpeného Advokátskou kanceláriou - Ján Buroci, s.r.o., so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Za Šestnástkou č. 17, zast. konateľom, aj advokátom JUDr. Jánom Burocim, proti žalovanej E. H., bývajúcej v S., zastúpenej JUDr. Dášou Bajanovou, advokátkou, so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Starosaská č. 3, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 7 C 435/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. novembra 2017, sp. zn. 9 Co 4/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 28. novembra 2016 č. k. 7 C 435/2015-141 rozhodol výrokom I. tak, že žalobu zamietol, výrokom II. trov konania žalovanej nepriznal a výrokom určil, že štát nemá právo na náhradu trov konania. Po právnej stránke aplikoval § 145, § 149 ods. 1 až 3, § 150 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 191 ods. 2 a § 132 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. (ďalej aj „CSP“). V odôvodnení uviedol, že po vykonanom dokazovaní skutkovo uzavrel, že manželstvo účastníkov konania bolo rozvedené rozsudkom okresného súdu zo dňa 17. januára 2013 sp. zn. 11 P 51/2012, právoplatným dňa 24. januára 2013, podľa ktorého boli maloleté deti pochádzajúce z manželstva účastníkov konania, a to C., C. a P. zverené do náhradnej osobnej starostlivosti starej matky I. Q. a rodičia boli zviazaní prispievať na ich výživu minimálnym zákonným výživným. Ďalšie maloleté dieťa W. E. bola zverená do osobnej starostlivosti matky a otec bol zviazaný prispievať na jej výživu minimálnou výškou. Podľa súdu hlavnou príčinou rozpadu manželstva bolo negatívne správanie žalobcu (M. Q.), ktorý pod vplyvom alkoholu opakovane fyzicky napádal žalovanú, dokonca aj v čase tehotenstva so štvrtým dieťaťom. Situácia vyvrcholila v novembri 2011, kedy po fyzickom útoku žalovaná definitívne opustila spoločnú domácnosť. Požívanie alkoholu zo strany žalobcu, fyzické útoky a neúspech v podnikaní mali negatívny dopad na psychiku oboch bývalých manželov, obaja trpeli psychickými problémami a boli liečení ambulantne, pričom

žalobca aj ústavne. V predmetnej veci sa žalobca domáhal vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj („BSM“), a to výlučne pasív, resp. dlhov, ktoré v petite špecifikoval. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je dôvodný, keď žalobca neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že ním v žalobe popísané pasíva boli v takej výške, ako sú tam uvádzané ku dňu zániku BSM. Podľa okresného súdu z predložených listinných dôkazov nie je možné zistiť o aké dlhy presne ide, kedy vznikli a nebolo preukázané, v akom zostatku boli ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvoďte (k 24. januáru 2013). Súd konštatoval, že navyše pôžičky, ktorých vyporiadania sa žalobca domáhal a dlhy voči Sociálnej poisťovni sú vedené na meno žalobcu a z dokazovania vyvodil, že žalovaná nemala za trvania manželstva vedomosť, resp. nebola manželom informovaná, aké konkrétne zmluvy o pôžičkách a úveroch uzatváral. Tiež z dokazovania vyplynulo, že všetky dlhy s výnimkou jednej pôžičky, ktorá mala byť použitá na rekonštrukciu kuchyne v dome matky žalobcu, súviseli s jeho podnikaním. Podľa názoru súdu by bolo nespravodlivé prikázať dlhy, ktoré vznikli neplnením si odvodovej povinnosti zo strany žalobcu ako podnikateľa voči Sociálnej a Zdravotnej poisťovni, do dispozície žalovanej, ktorá sa žiadnym spôsobom nepričinila o ich vznik. Argumentáciu žalobcu, že odvody neplatil z dôvodu, aby zisk z podnikania mohol použiť na výdavky v domácnosti, sa javila len ako účelová a špekulatívna. Súd uzavrel, že návrh žalobcu na prikázanie všetkých dlhov týkajúcich sa jeho podnikania do výlučného dispozičného práva žalovanej sa javil ako tendenčný len s cieľom preniesť exekučnú povinnosť žalobcu čiastočne aj na jeho bývalú manželku. O trovách konania rozhodol podľa § 257 CSP.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 30. novembra 2017 sp. zn. 9 Co 4/2017 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP. Konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 CSP a dospel k správnym skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil aj správny právny záver. Správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré aj odkázal (§ 387 ods. 2 CSP). Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a odvolacie námietky žalobcu odvolací súd poukázal na § 143 OZ, R 71/1994, rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 234/2010 a uviedol, že nemožno považovať za správny názor žalobcu, že predmetom vyporiadania BSM sa majú stať aj dlhy pochádzajúce z pôžičiek uzavretých výlučne v jeho mene, pretože nejde o také záväzky, ktoré by zaväzovali aj žalovanú, pokiaľ sa sama nestala dlžníčkou z daných záväzkovo-právnych vzťahov. Správny bol záver súdu prvej inštancie, ktorý žalobu zamietol, pretože nezistil žiadne také spoločné dlhy, ktoré by sa mali stať predmetom vyporiadania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaná má proti žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) s poukazom na § 421 ods. 1 CSP. Žiadal rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať mu úplnú náhradu trov konania. Namietal správnosť záverov odvolacieho súdu, ktorý nerešpektoval vývoj judikatúry naznačenej nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) z 8. decembra 2010 č. k. I. ÚS 26/2010-26. Konštatoval, že nemá vedomosť o tom, že bolo dovolacím súdom už rozhodované, že dlhy jedného z manželov z verejného poistenia nepatria do BSM, podľa neho dlhy z podnikania patrili do masy BSM. Argumentoval, že pôžičky boli brané na plnenie potrieb rodiny a manželka o všetkých vedela a napriek tomu nevyužila svoje právo na podanie návrhu podľa § 148a ods. 2 OZ, ktorá právna argumentácia súdu, že všetky dlhy z podnikania dovolateľa nepatria do masy BSM, popiera jeho účel, nakoľko ustanovenie § 148a ods. 2 OZ sa stalo obsolentným. Má za to, že manželka sa stala len poberateľkou výhod dovolateľa a podľa názoru odvolacieho súdu sa nemá podieľať na úhradách dlhov.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie žalobcu odmietnuť. Súčasne žiadala priznať plnú náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená advokátom (§ 429

ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Odôvodnenie rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania v CSP nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti dovolania - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch (1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie ústavného súdu príslušnej spisovej značky)].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie - riešenie právnej otázky).

11. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania odvodil bez ďalšieho z § 421 ods. 1 CSP, k čomu dovolací súd uvádza, že v ustanovení § 421 CSP je výslovne zakotvená záväznosť judikatúry ako nepriama záväznosť vyplývajúca z jej osobitnej povahy, kde rozpor s judikatúrou zakladá možnosť dovolacieho prieskumu. Prípustnosť dovolania je upravená tak, že je toto prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho dôvodu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Ak takáto konkretizácia uplatneného dovolacieho

dôvodu chýba, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené a založiť svoje rozhodnutie na domnienke o tom, ktorú právnu otázku má dovolateľ na mysli a v tejto súvislosti vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. BECK, str. 1382).

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Uvedený dôvod prípustnosti dovolania predpokladá, že dovolateľ v dovolaní vymedzí práve tú právnu otázku (nie inú, resp. neuvedie žiadnu), od vyriešenia ktorej záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

13. Z vyššie uvádzaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby mohol dovolací súd podrobiť dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, uvedeného pod písmenom a/ až c/ ust. § 421 ods. 1 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v zákone (§ 431 až § 435 CSP).

14. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z § 421 ods. 1 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ak o dovolateľ súdu vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia konkrétnej dovolateľom označenej právnej otázky súdu. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 2 Cdo 54/2018, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

15. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

16. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

17. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo

k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

18. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevyvedie právnú otázku, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Tiež v prípade absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa); v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 14/2018, 2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 28/2017, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017).

19. Dovolateľ videl uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 CSP v tom, že odvolací súd (zhodne so súdom prvej inštancie) dospel k nesprávnemu právnemu záveru ohľadom posúdenia a zamietnutia žaloby o vyporiadanie BSM. Súd nižších inštancií uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že ním v žalobe popísané pasíva (dlhy bez konkretizácie o aké dlhy presne ide, kedy vznikli) boli v takej výške, ako sú tam uvádzané ku dňu zániku BSM. Neboli zistené žiadne také spoločné dlhy, ktoré by sa mali stať predmetom vyporiadania. Uvedený záver podľa odvolacieho súdu bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov odvolací súd (aj súd prvej inštancie) viedli k prijatiu rozhodnutia o zamietnutí žaloby žalobcu. V kontexte uvedeného vychádzajúc z obsahu dovolania i keď žalobca dovolanie formálne odôvodňuje nesprávnosťou právného posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, v dovolaní dovolací dôvod nekonkretizuje a právnú otázku zásadného významu, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, neformuluje. Bez uvedeného nemôže najvyšší súd pristúpiť k posúdeniu prípustnosti dovolania a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Polemika dovolateľa s právnym názorom odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či kritiku toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu žaloby o vyporiadanie BSM a jej zamietnutiu, významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP. Absenciu uvedeného považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania pre neprípustnosť.

20. Dovolací súd navyše v súvislosti s námietkou dovolateľa ohľadom nesprávneho právného posúdenia veci poukazuje aj na svoju dávnejšiu judikatúru, aktuálnu aj podľa CSP, podľa ktorej nestačí len samotné poukázanie na označenie, alebo text zákonného ustanovenia. Nevyhnutnou náležitosťou dovolania je v takomto prípade vymedzenie, ktorý právny záver a z akých dôvodov nepovažuje za správny. Pokiaľ v dovolaní chýba táto (osobitná) náležitosť, nie je vymedzený obsah prieskumnej činnosti odvolacieho súdu a rozhodnutie odvolacieho súdu napadnuté dovolaním nemožno preskúmať z hľadiska opodstatnenosti takto „uplatneného“ dovolacieho dôvodu (viď rozhodnutie najvyššieho súdu z 1. mája 2007 sp. zn. 3 Cdo 61/2006 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 36/2007).

21. Pokiaľ dovolateľ namietal správnosť záverov odvolacieho súdu poukazujúc na rozhodnutie Ústavného súdu SR z 8. decembra 2010 č. k. I. ÚS 26/2010-26 dovolací súd pre úplnosť uvádza, že predmetné rozhodnutie ústavného súdu vo väzbe na rozhodnutia všeobecných súdov riešilo otázku určenia neplatnosti dohody o pristúpení k záväzku uzatvorenej medzi manželom žalobkyne (sťažovateľky) a obchodnou spoločnosťou, čo je iný prípad ako vyporiadanie BSM.

22. Podľa § 447 písm. f/ CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

23. So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že žalobca v dovolaní nenastolil takú otázku, ktorá by bola relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP, keď dovolacie dôvody v ňom nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP, preto jeho dovolanie ako neprípustné podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

24. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.